

Πάσχα των Ελλήνων

/ Πεμπτουσία

image not found or type unknown

Επιστρέφοντας από το χωριό σήμερα Δευτέρα, μετά από το χτεσινό καθιερωμένο ψήσιμο του οσπρίου, αρχίζω τη μέρα με όλους τους συγγενείς αρχισα να καταλαβαίνω πως η Πάσχα μας σε σχέση με το Πάσχα και την Ανάσταση

του Χριστού. Αρχισα να καταλαβαίνω τον κατηχητικό λόγο

του αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, που μας προτρέπει να γιορτάσουμε και να ευφρανθούμε («νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες, ευφράνθητε σήμερα. Η τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες»). Παραδέχομαι ότι μου ήταν δύσκολο να Ανάστασης. Αλλά χτες κατάλαβα πολλά.

Όταν φτάσαμε στο χωριό, σχεδόν μεσημέρι της

Κυριακής του Πάσχα, μας υποδέχτηκαν οι θείοι, οι θείες, τα ξαδέλφια, ο παππούς και η γιαγιά. Το αρνί ήδη «γύριζε», και το τραπέζι στην αυλή ήταν έτοιμο να δεχτεί όλα τα συνοδευτικά. Αφού έγιναν λοιπόν οι απαραίτητες προετοιμασίες, καθίσαμε στις θέσεις μας. Αφού ψάλλαμε πρώτα το «**Χριστός Ανέστη**» και τσουγκρίσαμε τα ποτήρια μας, αρχίσαμε να τρώμε. Όλοι ήταν κεφάτοι και συζητούσαν με ενθουσιασμό, η μαμά μου χαμογελούσε συνέχεια και ο θείος μου έλεγε τα ίδια ανέκδοτα που μας είχε πει και πέρσι και πρόπερσι, όμως όλοι γελούσαν σαν να τα άκουγαν πρώτη φορά - υπήρχε ένα εύθυμο κλίμα. Η Ανάσταση είχε γεμίσει γαλήνη τις ψυχές μας και μας είχε φέρει κοντά ακόμα μια χρονιά.

Ο παππούς μου δε μιλούσε πολύ. Χαιρόταν να μας βλέπει να συζητάμε. Μετά το φαγητό, του μίλησα για τις σκέψεις μου για τη σπουδαιότητα της Ανάστασης. Πήρε ένα πολύ σοβαρό ύφος και μου είπε: «Δεν είναι μόνο οι πανηγυρισμοί και η ένωση των ανθρώπων τις άγιες αυτές μέρες, που μας δείχνουν τη σημαντικότητα αυτού του γεγονότος. Νομίζεις ότι μόνο οι άνθρωποι γιορτάζουν; Κοίτα γύρω σου. Δες τον ήλιο πώς λάμπει μετά τον βαρύ χειμώνα, δες πώς άνθισε ο κήπος. Την αμυγδαλιά τη θυμάσαι πόσο γυμνή ήταν πριν λίγους μήνες. Κοίτα τώρα πόσο φουντωτή και όμορφη είναι. Όπως λέει και σε κάποιο σημείο ο αναστάσιμος κανόνας: *«Ούρανοί μὲν ἔπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δέ ἀγαλλιέσθω, ἑορταζέτω δέ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος»*.

Μαζί με τους ανθρώπους γιορτάζει και όλη η φύση -

όλη η γη. Κι αυτό για μένα είναι ακόμα ένα θαύμα που μας δείχνει τη νίκη του

Χριστού απέναντι στον θάνατο. Φυσικά δεν είναι μόνο οι βυζαντινοί ύμνοι που μας προτρέπουν να γιορτάσουμε και μας δείχνουν την ομορφιά αυτής της βδομάδας του Πάσχα, της Διακαινησίμου. Έχουμε και δημοτικά τραγούδια, που οι στίχοι τους σώζονται μέχρι σήμερα, με αναφορές στη «Λαμπρή»! Να, ας πούμε, ένα παραδοσιακό της Θεσσαλίας λέει: «*Ἦρθ' ἡ Λαμπρὴ κι ἡ Πασχαλιά και το Χριστὸς Ανέστη, μάνες στουλίζουν τα παιδιὰ και πεθερές τις νύφες. Στουλίζ' ἡ χήρα και τον γιο τς να πὰ να μεταλάβει. Τον ζήλεψε ἡ γειτονιά, τον ζήλεψε ἡ χώρα*». Αλλά και σύγχρονα κομμάτια έχουν γραφτεί εμπνευσμένα από την ιερότητα των ημερών που μας δείχνουν τη σημασία του θείου θαύματος για τον ελληνικό λαό. Γι' αυτό λοιπόν τέτοιες μέρες μαζευόμαστε όλοι μαζί, τιμούμε και πανηγυρίζουμε την Ανάσταση - αυτό είναι το Πάσχα των Ελλήνων!»

Τα λόγια του παππού αλλά και το δέος με το οποίο μιλούσε για το θαύμα της Ανάστασης με συγκίνησε. Έψαξα να βρω κάποιο σύγχρονο τραγούδι που αναφέρεται στο «Πάσχα των Ελλήνων» και βρήκα σε ένα παλιό δίσκο του μπαμπά μου ένα τραγούδι σε μουσική Σταύρου Κουγιουμτζή και στίχους Γιώργου Θέμελη που έχει αυτόν ακριβώς τον τίτλο. Είμαι πολύ χαρούμενος γι' αυτή μου την ανακάλυψη, γιατί σε καμιά βδομάδα, που θα πάμε ξανά επίσκεψη στη γιαγιά και στον παππού, θα τους βάλω να το ακούσουν - και είμαι σίγουρος ότι θα ενθουσιαστούν!

Ακούστε κι εσείς το δεύτερο μέρος του τραγουδιού αυτού.

%protianastasi_1973%

Οι δύο εικόνες είναι από το βιβλίο «Πάσχα Ελλήνων» των εκδόσεων Άγκυρα